

НА МОНАСТИРЪ.

Край Дунава гърмѣха вече рускитѣ топове за освобождението на България. Нашия градецъ Брѣстово, сгушенъ въ пригърждкитѣ на величава Рила планина, трѣпнѣше огъ огненитѣ вихри на войната. Потайна радостъ за близкото спасение и безкраенъ страхъ отъ озвѣренитѣ турци издъно вълнуваха душата на българина. Нима е истина това! Нима вече иде времето, кога турцитѣ ще бѣгатъ отъ българската земя предъ напора на братскитѣ руски войски!

Бѣхъ дете. Изтекли сж вече петдесетъ години. Но споменитѣ за тогавашнитѣ събития сж тѣй живи въ съзнанието ми, като да сж отъ вчерашния день. Често, когато се оттегля въ уединение, моето въображение леко ме връща назадъ. Въ нѣкаква ефирна колесница се нося. Ето оживѣватъ предъ очитѣ ми толкова мили за мене хора — отдавна измрѣли. Тѣ ставатъ за мене отново млади, жизнерадостни. Нетленни мечти грѣятъ на челата имъ. Буенъ огънь гори въ очитѣ имъ. Надежди за честитъ животъ прѣхтятъ въ сърцата имъ.

Ранно априлско утро. Ясно слънце бѣше изгрѣло задъ гжсти букови гори. Озарени облачета като златни птици летѣха къмъ западъ. Приятна топлина облѣхваше всичко.

— Ено, — отрони баща ми, снаженъ тридесетъ годишенъ мжжъ: — Ще зема и Зарчо.

За мене каза тате на майка ми.

— Добре ще сторишъ! — отвърна мама: — нека види детето манастиря.

Азъ се бѣхъ пробудилъ, но се притаявахъ въ леглото край по-малкото си братче Митко. Щомъ спомена името ми